

Повалихъ се въ снѣга. . . Тоя мигъ се чу конски тропотъ. Двама закъснѣли стражари бързаха съ конетѣ си за града. Тѣ ускориha вървежа, пришпориха конетѣ и бързо се отзоваха на мѣстото, дѣто се разигра станалото. Снѣгката, която изгърмѣ, бѣ близо до менъ. Тя не успѣ да се скрие. Стражаритѣ скочиха. Единия отъ тѣхъ я улови. Другия ме вдигна. — „Живъ ли си? — Попита. — „Да“. — „Дѣ си ударенъ“. — „Не зная. Но ударенъ съмъ“. — Обезоражиха убиеца. . .

Лозена. — Кой бѣ?

Виденъ. — Кузо Мавринъ.

Дѣдо Лулчо. — Тоя, дето редъ години лежа по затвори!

Лозена. — Какво е дирилъ отъ тебъ?

Виденъ. — Паритѣ, които носѣхъ.

Лозена. — Чуждитѣ пари Боже! (*Кръсти се*).

Виденъ. — Отведоха го въ общината. Отидохъ и азъ. Първулъ и Дѣлко дойдоха да ви кажатъ.

Дѣдо Лулчо. — А ти раненъ ли си?

Виденъ. — Разкопчаха ми дрехитѣ. Ударенъ бѣхъ само въ гърдитѣ, та се повалихъ. . . (*Слѣдъ малко*). Мама, когато умираше, ми подари голѣмъ божигробски сребъренъ кръстъ съ синджирче. — „Носи го всѣкога на гърдитѣ си и вѣрвай въ Тоя, който е разпнатъ на него,“ — бѣха нейнитѣ послѣдни думи. Отъ тогава азъ не се раздѣлихъ съ тоя кръстъ. Той ме спаси. Крушума на убиеца ударилъ въ него и се сплескалъ. На мене тоя крушумъ причини болка, която мина. . . (*Разкопчава се и вади кръста. Прѣкръства се и го цѣлува. Откача го отъ врата си и всички, по редъ, го цѣлуватъ*). — Ето крушума, който щѣше да ми отнеме живота, ако не бѣ тоя кръстъ. (*Показва го*).

Дѣдо Лулчо. — Вѣрата ти те спаси, сине.

Лозена. — И Христосъ, Койта тая вечеръ се родилъ.

